

netvrdí, že se tak stalo a poněvadž dle předpisu § 2 zák. z 25. února 1919 č. 84 Sb. a §u 8 nař. min. fin. z 25. února 1919 č. 86 Sb. měly v území čsl. státu, počínajíc 10. březnem 1919, nucený oběh jen bankovky kolkované kolkem čsl. republiky, není dán předpoklad, že výše uvedené přeplatky vyplaceny byly pokladnou státu čsl. v jiné než zákonné měně čsl. a jest proto použití předpisů §u 7 nař. 576/20 při zpětném placení zmíněných Karolyiovských přeplatků vyloučeno. Námitka posléz zmíněná jest proto nedůvodná.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2535.

Státní občanství: Na udělení státního občanství čsl. podle § 9 úst. zák. č. 236/1920 nemá nároku právního ani ten, kdo nabyt domovského práva v obci na území republiky čsl. sice po 1. lednu 1910, avšak na základě zákona č. 222/1896 a bydlí na území republiky čsl. déle 20 let.

(Nález ze dne 23. června 1923 č. 5968).

Věc: Josef. L. v T. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zsp na Moravě rozhodnutím z 22. dubna 1922 nevyhověla žádosti st-lově za přiznání čsl. státního občanství ve smyslu § 9 ústavního zákona z 9. dubna 1920 č. 236 Sb.

Ministerstvo vnitra v Praze rozhodnutím z 27. listopadu 1922 odvolání st-lovu nevyhovělo.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou neshledal nss důvodnou. . . .

Stížnost vytýká nezákonnost, vycházejíc z názoru, že ustanovení §u 9 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. má význam jen formální, že však osobám, které nabyly domovského práva v obci na území republiky čsl. sice po 1. lednu 1910, avšak přece na základě zákona č. 222/1896 a které mají na území republiky čsl. bydliště déle 20 let, přísluší čsl. státní občanství.

Názor ten není správný. O bydlišti osob v něm označených se § 9 úst. zák. vůbec nezmiňuje a jest tedy okolnost, zda a jak dlouho osoby ty na území republiky bydlí, nerozhodná.

§ 9 úst. zák. nepřiznává však vůbec právního nároku na přiznání státního občanství čsl. Rozhodujíť úřady o žádostech ve smyslu §u 9 úst. zák. podle §u 2 vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb., vydaného na základě uvedeného ústavního zákona a k jeho provedení, podle volného uvážení. Ani v ústavním zákoně, ani v tomto vládním nařízení není však pro tuto volnou úvahu úřadům dána nižádná direktiva, z níž by lze odvoditi subjektivní právo na propůjčení státního občanství čsl. Je-li tomu tak, nebylo zamítnutím žádosti st-lovu do jeho subjektivních práv zasaženo. Pak netřeba se však zabývati ani námitkou stížností uplatněnou, že řízení správní jest proto vadné, že prý úřady správní patrně rozhodné okolnosti nevyšetřily a že nař. rozhodnutí neobsahuje žádného odůvodnění.

Stížnost jest tudíž neodůvodněná a slušelo ji proto zamítnouti.